

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Întâmpinării Domnului

Izvorul Meu curge mereu, că așa este izvorul. Apă vie este izvorul Meu cel ce dă viață. Voiesc să ia omul din el și să se facă sănătos de orice boală este el cuprins. Amin, amin, amin.

Numai într-o sărbătoare așa sta cu voi, fiilor-copii care-Mi auziți cuvântul ca să-l puneți în carte. Voi Ne sărbătoriți pe Noi, cei din cer, iar cei din cer vă sărbătoresc pe voi, că sunteți taina venirii Mele cea de după două mii de ani, și sunteți casa Mea de oaspeți, și Eu vă voi plăti când voi veni. Un ceas, și voi veni cu slava pe care o am la Tatăl mai înainte de întemeierea lumii. Amin.

Mă așez iar în cartea venirii Mele. Cerul se face sul de carte, căci cuvântul Meu este cerul cel plin de tainele lui, Eu și tot ce este în cer, în cele ce nu se văd. Dar omul se vede, căci face parte din cele ce se văd. Tot ceea ce este trup se vede. Voiesc ca pe tot omul care este fiu al Meu să-l fac taină de necuprins între cele ce se văd, căci cele ce se văd sunt trecătoare, iar cele ce nu se văd sunt veșnice, așa cum este scris în Scripturi. Amin.

Slava lucrării Mele cu voi nu se vede, fiilor copii. Cuvântul acoperă slava ei. Și Eu sunt învelit în cuvânt, și venirea Mea, și lucrarea Mea, și voi, cei ce Mă aduceți în carte ca să Mă dau omului cu venirea Mea. Sărbătoarea venirii Mele se așează mereu în calea omului, ca să-l îmbie pe om să se așeze în sărbătoare, să se așeze în odihnă, să se odihnească de toate ale lui ca să Mă odihnesc și Eu cu el. Voiesc să se odihnească omul de toate ale lui, și să le ia pe ale Mele să le lucreze, căci cele ce nu se văd sunt veșnice. Pe acelea să le lucreze omul, și să intre el în tainele lor, căci cele ce se văd sunt trecătoare, și omul se vede, că face parte din cele ce se văd. Tot ce este trup se vede, dar duhul dă viață și lucrează tainic pentru om ca să-l răscumpere, ca să fie înghițit de veșnicie omul, căci așa este scris.

Eu M-am făcut Om, dar am venit din veșnicie. Am venit să lucrez veșnicia peste om, ca să fie omul înghițit de veșnicie, să fie omul mântuit. Așa a spus bătrânul Simeon: *«Văzură ochii mei mântuirea Ta pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor noroadelor, lumină spre luminarea neamurilor, Doamne. Acesta este pus spre căderea și spre ridicarea multora, și ca un semn care va stârni împotriviri»*.

Trupul Meu era din veșnicie, căci după Mine l-am făcut pe omul cel zidit de mâna Mea. Taină de necuprins este trupul Meu, și cu el am venit și M-am arătat pe pământ. M-am micșorat de am intrat în om ca să-i arăt omului cum trebuia să fie nașterea lui pe care Eu i-am proorocit-o la început când i-am zis: *«Fiți roditori și vă înmulțiți și umpleți pământul»*.

Trupul Meu era din veșnicie, ca și Duhul Meu cu Care am suflat peste om de i-am dat duh de viață, duh de veșnicie. Am voit să-l am mereu pe om și să Mă mângâi cu el și să-l înmulțesc și să fie veșnic ca și Mine. El însă n-a rămas în trăire cu ascultare așa cum eram Eu și cu Tatăl în același duh, în același gând, în același lucru. Omul s-a smuls din Dumnezeu. N-a mai lucrat omul cu ascultare, n-a mai avut omul gândul lui Dumnezeu, și și-a făcut gândul lui și și-a ascuns gândul, dar Eu am văzut și l-am strigat ca să-l întreb de ce s-a ascuns, și așa l-am întrebat: *«Unde ești?»*. El dacă a văzut că l-am întrebat, s-a temut și Mi-a răspuns: *«Sunt gol, și m-am ascuns»*. Am lucrat cu durere și cu grijă mare ca să nu-i măresc teama. Am căutat să-l apropiu cu cuvântul și l-am întrebat: *«Cine ți-a spus ție că ești gol?»*. O, cel ce se ascunde iese cu greu ca să fie văzut, că ascunderea aduce temere, aduce ascundere, și el a dat iar să se ascundă și a zis: *«Femeia pe care mi-ai dat-o să fie cu mine, aceea mi-a dat din pom, și eu am mâncat»*. Și dacă el s-a ascuns după femeie, M-am purtat după el și după ea, după cum a fost lucrarea lor, și i-am zis ei: *«Pentru ce ai făcut aceasta?»*, și apoi s-a ascuns și ea dând vina pe șarpe.

Iată, omul s-a ascuns după ce s-a rupt din Dumnezeu, după ce n-a mai avut gândul lui Dumnezeu; și-a făcut gândul lui și s-a ascuns cu el, căci simțul vinovăției aduce teamă peste om, și omul dă să fugă de judecată. Dar n-a avut unde să fugă omul, căci Eu sunt veșnic și nu este nimic ascuns pentru Mine.

Am voit să-l am mereu pe om și să Mă mângâi cu el și să-l înmulțesc și să fie veșnic ca și Mine și să stea în trăire cu ascultare. Neascunderea este trăire cu știre, adică cu ascultare, că iată, vai de omul care-și ascunde în sine gândul lui! Acela își pierde mintea din viață dacă dă să se ascundă cu ea. Eu l-am învățat pe om să nu se ascundă, și l-am învățat să trăiască, nu să moară. Cel ce trăiește nu se ascunde, iar cel ce moare se ascunde. Vin și acum și îl învăț pe om să trăiască, îl învăț să fie ca să nu mai aibă de ce să se ascundă, căci dacă se ascunde, nu mai este, fiindcă cel ce moare se ascunde. Îl învăț pe om să aibă viață. Să trăiască cu ascultare îl învăț, adică cu știre. Dacă omul ar fi vrut să-Mi spună când a dat să ia din pom, Eu i-aș fi spus să nu ia, i-aș fi spus din nou. Nu M-aș fi săturat să-i spun orice M-ar fi întrebat, orice Mi-ar fi adus de știre, iar Eu l-aș fi povățuit mereu, și Mi-aș fi împărțit gândul cu el ca să știe de la Mine și să Mă iubească, și Eu să-l iubesc.

O, nu e bună voia liberă. Iată, ea îl ascunde pe om; pentru ea se ascunde omul. De șapte mii de ani îi spun omului să nu mănânce singur, să nu-și ia singur, să nu se ascundă, dar el și-a pierdut mintea și nu cunoaște greutatea acestui păcat, pofta, care este zămislirea păcatului care se naște apoi. Cel ce are voie liberă așa face, iar cel ce trăiește cu ascultare este viu, este sub știre și nu este singur, căci Eu am zis: «*Nu este bine să fie omul singur*». Dacă omul este singur, se ascunde, iar cel ce se ascunde este cel vinovat.

Omul cel dintâi trebuia să fie cu Mine, nu singur, căci aceasta este cădere. De aceea vin azi și zic: să nu-Mi dea omul peste mână când vin spre el ca să-l fac; să nu se ascundă dacă vrea să-l fac, și ca să fie apoi. Să vină singur și să-Mi dea de știre ce face ca să-i spun dacă e bine sau dacă nu e bine să facă, și să nu facă nimic fără știre omul, să nu facă nimic cu ascundere, căci cele mici se fac multe și se face ascundere multă, și din ea se naște păcatul ascunderii, căderea cea mare.

Omul trebuie să se micșoreze ca să intre în Mine, ca să trăiască cu știrea Mea, ca să-Mi dea Mie viața lui și duhul lui, că aceasta înseamnă să intre omul în Mine, să știu Eu de el mereu. Eu M-am micșorat de am intrat în om și i-am dat lui toată taina Mea, tot gândul Meu, ca să-i arăt omului cum trebuie să fie nașterea lui din Mine și trăirea lui în Mine, iar el să Mă întâmpine mereu, ca să nu fie singur, iar când Eu îl întâmpin, el să-Mi deschidă, el să nu se ascundă.

Când omul Mă întâmpină cu viața lui cea de ieri, acela vine cu cele ascunse, cu cele de ieri. Dar dacă el vine la Mine cu cele de azi, el vine și Îmi spune ce va face, nu ce a făcut, iar Eu îi spun, Eu îl sfătuiesc ce să facă pe cel ce trăiește cu ascultare. Măcar să-Mi spună, chiar dacă are de gând să facă tot ca el. Măcar să fie cu știre ceea ce face, căci pofta nu poate fi oprită, și ea își face lucrul ei. Fiul cel risipitor i-a spus tatălui său să-i dea partea lui de avere, căci avea poftă de plăceri, și tatăl i-a dat-o. Cu știrea tatălui a făcut el ce a făcut, și nu-l ura pe tatăl lui, ci îl numea tată, iar după ce a fost bătut de păcat, a ajuns flămând și gol și i-a spus aceasta tatălui: «*Tată, am greșit la cer și înaintea ta*». Singur a venit și și-a cunoscut păcatul în fața tatălui. Nimeni nu i-a zis să vină să spună. El n-a ascuns nimic, ci a lucrat cu știrea tatălui, și a adus tatălui de știre greșeala lui apoi. Această pildă este adâncă, dar omul n-a pătruns-o nici până azi, și vorbește ce vrea el în dreptul ei. Toate cuvintele Evangheliei Mele cea de acum două mii de ani le răstălmăcește omul cel ascuns, poate-poate s-ar ascunde sub ele pentru acoperirea păcatelor lui cele ascunse și cele propovăduite. Numai Eu am deslușirea cea tainică a cuvintelor Mele, și îl prind pe om sub ele ca să fiu îndreptățit întru cuvintele Mele și să biruiesc când judec cu ele.

O, nu e bună voia liberă. Ea îl ascunde pe om. Pentru ea omul trebuie să se ascundă. Am adunat pe poporul Meu cel nou în buchețele mici ca să poată el să trăiască viață cu ascultare, lucrare cu știre, și am zis să-l am după voia Mea și să Mă zidesc cu el veac nou și să am popor la

venirea Mea. Trăirea cu ascultare e trăire dulce, e viață cu iubire în ea. Ea îl păzește pe om ca în rai. Eu prin ea am voit să-l pun pe om în rai, și ea să-l păzească și să-l lucreze și să-i fie rai omului, ca să nu cadă omul din rai. Fără acest rai nu are omul inimă dulce, iubire dulce, viață dulce. Omul îndărătnic nu cunoaște această dulceață. Omul ascuns, nici atât, dar omul cel dulce o cunoaște, căci din ea el se îndulcește și se păstrează și se păzește, și este. Ea este taina vieții raiului. Dacă omul ar fi înțeles această taină, n-ar mai fi căutat să-și facă viață din alt fel de viață. Iată, cel ce-și iubește viața, acela și-o pierde, iar cel ce și-o dă spre lucru, acela și-o dobândește și și-o păzește și și-o păstrează, iar cel ce face aceasta întru Mine, acela are viață veșnică. Amin.

Fericit este cel ce vine la Mine ca să cunoască viața, taina vieții de obște, căci scris este: *«Acolo unde sunt doi și trei în numele Meu viețuind și dându-se Mie, acolo sunt Eu, acolo este casa Mea și viața Mea și cina Mea și slava Mea cea văzută»*. Amin. Cei ce se adună doi și trei ca să se dea Mie, aceia sunt cei ce cunosc taina vieții, și unul pe altul se dau Mie prin duhul iubirii veșnice. Iar cel ce nu cunoaște iubirea cea veșnică, să nu se încumete să strice pe cei mai mici ai Mei, ci să stea să crească dacă nu este crescut, căci scris este: *«În poporul Meu vor fi numai drepți»*. Amin.

Omul drept este omul care nu se îndreptățește pe sine, ci numai pe Dumnezeu prin tot ce lucrează. Eu pe voi vă învăț toată taina cuvântului Meu, copii ai poporului sfânt, și de aceea vă și deslușesc ceea ce vă învăț. Poporul sfânt își lucrează sfințenia numai dacă o înțelege, numai dacă știe ce este ea și ce face ea în om și cu omul. De unde să știe omul de pe pământ tainele cuvântului Meu cel de acum două mii de ani?

Îl mai aud pe om că nu-i mai trebuie altă Scriptură, că îi este de ajuns cea de acum două mii de ani și că aceea are totul. Are, omule, dar nu ai tu din ea. Nu te mai împotrivi când vin să ți-o deslușesc pe cea de atunci prin cea de acum. Nu te mai îndreptăți, că n-ai cu ce, de vreme ce nu calci pe urmele Evangheliei Mele de atunci, că iată, n-a încăput pe pământ cartea Mea de atunci, n-a încăput peste viața ta cuvântul Meu cel făcător al omului nou așa cum am voit Eu să-l fac pe om prin Evanghelia Mea de atunci. Iar acum vin și îți amintesc că n-ai călcat pe urmele Mele. Și dacă acest cuvânt de azi îți arată judecata faptelor tale cele împotriva învățaturii Mele, tu te ridici să bagi sub minciună cartea Mea de azi și zici că nu-ți trebuie și că o ai pe cea de atunci. O, unde o ai? Pe hârtie o ai? Dacă o ai așa, aceea este cartea judecății tale. Ești judecat, că n-ai lucrat după ea. Măcar umilește-te. Dar nu, tu nu poți, că ești în voile tale și nu poți să ți le frângi. Le frângi pe ale Mele și zici: *„Nu-mi trebuie“*. Așa zici și cuvântului Meu de azi, și cuvântului Meu cel de acum două mii de ani. Nu-ți trebuie nici unul. O, dacă nu-ți trebuie, de ce trăiești de pe urma lui? De ce câștigi tu bani de pe urma Evangheliei Mele cea de acum două mii de ani? Eu am spus că ea va câștiga suflete și trupuri pentru împărăția cerurilor, iar tu câștigi bani pe lângă munca Mea cea de atunci și îți faci voia ta cu ei. Dacă nu-ți trebuie cuvântul cel de azi al învierii morților și al învierii tale și dacă cel de atunci are totul, oare, n-ai găsit în el ce trebuie să faci și tu? O, cel ce trăiește prin voie liberă, acela nu trebuie să vorbească de Dumnezeu, căci scris este: *«Cel ce nu lasă pentru Mine totul nu poate să fie ucenicul Meu»*; acela să nu se bage sub lucrarea Mea nici s-o facă, nici s-o spună altora, căci vai de cei ce zădărnicesc Evanghelia Mea înaintea oamenilor!

Acum am venit să spun la tot omul adevărul, că este vremea judecății, vremea adevărului. Aceasta înseamnă judecata: adevărul. Amin, amin, amin. Cuvântul Meu este adevărul. E vremea lui, și de aceea vine pe pământ. Să Mă întâmpine omul și să ia cuvântul Meu și să-l pună peste el și să-și vadă statura și să vină să-l fac din nou pe el, căci omul este nefăcut. N-are cine să-l facă pe om ca să fie. Eu sunt Făcătorul omului, și am venit să-l fac. Tot omul spune: *„Dumnezeu m-a făcut“*, dar Eu nu spun tot așa. Dacă l-aș face Eu pe om, ar fi omul după chipul și asemănarea Mea, nu ar fi cum este el acum, iar cum este el acum, el singur mărturisește cine-i este tată, căci fiecare seamănă cu tatăl său. Amin.

Să Mă întâmpine omul și să ia peste el cuvântul Meu cel de facere a omului. Și după ce se lasă făcut, și după ce e făcut, numai apoi să zică „*Dumnezeu m-a făcut*“.

O, poporul Meu! O, popor al venirii Mele! Arată-i omului facerea ta din mâna Mea. Să vadă omul la tine om făcut de Dumnezeu, căci zic: fericit este cel ce vine la Mine ca să cunoască viața și taina ei și duhul iubirii veșnice, ca să stea în el și să crească și să fie, căci în poporul Meu vor fi numai drepti, vor fi numai sfinți. Amin, amin, amin.

02/15-02-2001